

In 1963 en '64 solliciteerde Ruyslinck zonder resultaat naar twee vacatures Rijksinspecteur van de Openbare Bibliotheken. Begin 1965 werd publiekelijk bekend dat door het ministerie twee politiek rechtse kandidaten waren aangesteld. De criticus Weverbergh klom daarop in de pen en schreef over deze benoemingen een polemisch stuk in de *Gazet van Antwerpen*.

De schrijver Maurice Roelants uitte hierop zijn verontwaardiging over de keuze van de minister in een openbrief aan de voorzitter van de Vereniging van Vlaamse Letterkundigen die eveneens werd gepubliceerd in de *Gazet van Antwerpen*.

Ward Ruyslinck reageerde op de brieven van Roelants en Weverbergh.

Ward Ruyslinck geeft zijn mening

In: *Gazet van Antwerpen*, 26 april 1965.

Meneer de Hoofdredacteur,

Niet als bestuurslid van de Vereniging van Vlaamse Letterkundigen, maar in mijn persoonlijke naam zou ik het volgende willen doen opmerken in verband met de 'Brief van Maurice Roelants aan de voorzitter van de Vereniging van Vlaamse Letterkundigen' gepubliceerd in uw blad van 20 april.

Het standpunt van Roelants tegenover de benoeming van twee niet-socialistische inspecteurs van de openbare bibliotheken lijkt me even onbegrijpelijk als het gewraakte standpunt van Weverbergh.

Nu de knuppel eenmaal in het hoenderhok is geworpen, vind ik dat men de openhartigheid zo ver moet drijven om ook de ware achtergronden van deze benoeming te onthullen. Twee categorieën van personen kwamen officieel in aanmerking voor het ambt: literatoren of bibliotheek-technici. Onder de vele kandidaten was ik de enige die zowel aan de ene als aan de andere voorwaarde voldeed : naast mijn literaire verdiensten kon ik me beroepen op een 'technisch' diploma en een tienjarige ervaring in de bibliotheekadministratie. Ik was echter, mijn overtuiging getrouw, zo dwaas me als een neutraal kandidaat aan te dienen. Gevolg: tegen het advies van een commissie in, die mij op grond van prestige en bekwaamheid als eerste kandidaat had voorgesteld, werden twee rechtse kandidaten benoemd, van wie de ene een niet onverdienstelijk literator is (en neef van een hogere ambtenaar bij het Ministerie van Nationale Opvoeding en Cultuur!) en de andere (naar het schijnt) een radiojournalist die zich ook als 'technicus' kon doen gelden. Het feit dat ik om zuiver politieke redenen de ezelsstamp heb gekregen op de valreep, schokt me nog niet zo heel erg – andere waardemeters dan de politieke schijnt men in ons land niet te kennen, zowel links als rechts – maar dat bij de publieke commentaren op de benoeming, zowel van de zijde van Weverbergh als van Roelants, ook alleen maar een politiek standpunt wordt ingenomen moet iedere weldenkende burger in dit land tot nadenken stemmen.

Weverbergh ziet uitsluitend heil in vrijzinnige inspecteurs en Roelants slooft zich uit om het beruchte politiek evenwicht te verdedigen, maar niemand schijnt aan bekwaamheid te

denken. O ja, Weverbergh heeft het er in *Komma* heel even over, maar dan alleen in verband met vrijzinnige kandidaten, alsof andersdenkenden ipso facto onbekwaam zouden zijn. Waar moet het heen met de culturele opbouw in ons land, wanneer bekwaamheid als voorwaarde voor de benoemingen op belangrijke posten in de openbare dienst nu ook openlijk genegeerd wordt?

Is zich in de verantwoordelijke kringen dan niemand bewust van de achterstand die het Belgisch bibliotheekwezen, ondanks de enorme verwezenlijkingen van de laatste kwarteeuw, nog heeft in te lopen op het buitenland? Gezien in het licht van deze feitelijke toestand is het dan ook bijzonder ontmoedigend, om niet te zeggen ergerlijk, dat de rechtmatigheid van een benoeming alleen maar betwist wordt op grond van een politieke keuze en dat niemand zich druk maakt over de bekwaamheid van de kandidaten?

Waarom wordt dan niet meteen als enige benoemingsvoorwaarde de politieke of godsdienstige overtuiging gesteld? Dan weet iedereen tenminste waar hij aan toe is, En dan zal niemand zich nog langer hoeven af te vragen hoe het komt, dat wij in het Europees perspectief nog nergens staan met onze bibliotheken, onze literatuur, ons toneellevens, onze filmindustrie. Voor ons faillissement of onze achterstand op al onze terreinen van de nationale cultuur hebben wij aandoenlijke excuses (het beperkte taalgebied, gebrek aan geldmiddelen, enz.) maar aan de werkelijke reden durven wij geen ruchtbaarheid te geven : dat al onze inspanningen om een Europees niveau te bereiken doodlopen in het steegje van het politiek farizeïsme en nepotisme.

Hoogachtend,
w.g. Ward Ruyslinck

NOTA VAN DE REDACTIE

Wij hebben onze kolommen opengesteld om het standpunt , zowel van Maurice Roelants als van de ‘andere partij’ te geven. Tevens drukken wij hier een brief af van Ward Ruyslinck, die zich eveneens in het debat mengt met een persoonlijke visie. Hiermee aanzien wij deze polemiek, althans voor wat ons betreft, als afgesloten. Wij kunnen inderdaad de gastvrijheid van deze rubriek niet tot in het oneindige doordrijven. Willen de leden van de Vereniging van Vlaamse Letterkundigen nog verder ingaan op het dispuut, dan is zulks hun goed recht. Maar zij kunnen niet van ons verwachten dat wij ten eeuwige dage als podium blijven fungeren voor onderlinge onenigheid, des te meer daar wij vrezen dat de toon niet altijd erg prettig zou zijn. In dit opzicht verwijzen wij naar het proza dat destijds door Weverbergh aan het adres van de h. Janne, minister van Nationale Opvoeding en Cultuur, werd gericht langs het tijdschrift *Yang* om. Het klinkt wel wat potsierlijk voor wie dit heeft gelezen, thans dezelfde signatuur te vinden onder een tekst waarin Maurice Roelants er van wordt beschuldigd aan scheldliteratuur te doen...